

vkratkem in začne puliti moje steblo s korenino iz zemlje, da izkrvavim na vročem solncu, izročim rdečo čepico hladilnemu vetru, ki se igra z njo po zraku, v tuje kraje. Plevica pride, gleda, išče in me najde komaj polovico ali še manj med žitom. Dostikrat me poruje, ko je seme že zrelo. Brezsrčno zmeče moja stebelca v snop, pa ga zavihiti in zažene na osredok. Pod kronico na moji glavici so pa luknjice, da se more dozorevajoče seme posušiti. In prav skozi te luknjice se tedaj iztrese toliko semena, da je dovolj za novi zarod. Torej vidiš, kako moram skrbeti, da si komaj z zvijačo rešim življenje.“

Pšenica ponosno prikima z glavo in razsodi tako-le: „Resnica! Tebe mora kmet uničevati, a meni gnojiti, da sam ne strada; nama obema pa pomaga le obilno seme, da naju popolnoma ne uniči.“

Na poljane snežec pada . . .

*Na gorice in poljane
snežec naleteva,
in v svetlobi žarkobeli
se blišči narava.*

*Na gorice in poljane
zima je dospela:
majka zima — stara žena —
žalostna in vela.*

*Le razsajaj, zima starka,
čez ledene trate,
v naših mladih srčecih pa
ni prostora zate!*

Davorinov.

Želja.

*Želel umreti bi jeseni,
ko listje rumeni,
ko zapozneli ptiček v vejah
otožno žvorgoli.*

*Želel umreti bi jeseni,
ko v loki cvetke mro,
in gozd šepeče pesem temno
kot bi nagrobnico.*

*Želel umreti bi jeseni,
ko droben dež curlja,
in čez dobrovo veter joče
tak čudno, kar se da.*

*Želel umreti bi jeseni,
ko listje rumeni —
a ne do konca vekov, čujte —
samo čez zimske dni . . .*

Tone Rakovčan.